

Lövetei Lázár László: *Mit nekünk te zordon Mohács?* (vers) **2.**
 Márton Evelin: *Ephemeroterra* (próza) **2.**
 Papp Attila Zsolt: *Mohács-paradoxonok, avagy jelentés a provinciákról* (vezércikk) **3.**
 Szabó András Péter: *Mohács szemtanúja – interjú Kasza Péter történésszel, klasszika-filológussal* (interjú) **4.**
 Gábor Csilla: *Mohács keretekben: história, morál, mártírium – és egy mai konklúzió* (tanulmány) **6.**
 Borsodi L. László: *Mohácsról, mohácsul* (esszé) **7.**
 Benedek Szabolcs: *Százötven év* (vers) **9.**
 Markó Béla: *Magunk mentsége* (vers) **10.**
 Szántai János: *Egyre kisebb mohácsok* (vers) **10.**
 Bánki Éva: *Historia Hungarorum* (próza) **11.**
 Király Zoltán: *Tanösvény* (vers) **12.**
 László Noémi: *ötszáz augusztus* (vers) **12.**

Lézengő Ritter

Kátai Boróka: *halálra várva* (vers) **13.**
 Péntes Biborka: *állni a semmiben* (vers) **13.**
 Nagy Evelyn-Adrienn: *zátony* (vers) **13.**
 Gircsis Beáta Orsolya: *Herójam szlava* (próza) **14.**
 Papp Márk: *Tükör* (próza) **15.**
 Pálffy Eszter-Anna: *Útmutató egy keddi naphoz* (próza) **16.**

Vida Gábor: *A távolságról* (esszé) **19.**
 Szálinger Balázs: *Mohács* (dráma, részlet) **20.**

Kinematográf

Ritter György: *Fél évezred tragédiájának felemás adaptációja* (Diósy Mihály, Mező Levente: *Mohács – Világok harca*) **22.**

Theátrum

Mihai Măniuțiu: *Bevezetés a „pokol teológiájába”* (Karácsonyi Zsolt fordítása, folytatás előző lapszámunkból) **23.**

Kritika

László Zsuzsa: *Látni és láttatni* (Nelio Biedermann: *Lázár*) **25.**

Fülszöveg

Nagy Zsolt: *Egy fekete lyuk lefotózása* (Kovács Edward: *A másik éj*) **26.**
 Forró-Bathó Eszter-Anna: *Szerelmek. Árulások. Végnapok* (Schmölzt Margit – Cs. Szabó Sándor: *Nekünk Mohács. A királyi pár regénye 1521–1526*) **26.**

Képregény

Csillag István – Vincze Ferenc: *Nektek Mohács kell* **26.**

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: *A „jó név” becsülete* **27.**

Artefaktum

Egyed Emese: *Gömbkövek vidékén* **28.**

LÖVÉTEI LÁZÁR LÁSZLÓ

1972, Lövete.
 Csíkszentdomokoson él.

Mit nekünk te zordon Mohács?

– Epigramma-féle –

Úgy hírlík, hogy semmi nem *úgy* volt anno Mohácsnál,
 s nemzeti nagylétünknek nem temetője a helyszín,
 sőt inkább bölcsője.

Szuper!

Legyen így, de azért én
 hadd kérdezzem meg halkan: mégis, mi a célunk?
 Persze, oké, nincs szükség sok-sok nagyhatalomra,
 mert tőlük csak baj származhat az emberiségre.
 Sok kicsi sokra megy? Így lesz nagy ma az emberi nemzet?
 Szóval: *most* mi a cél? Hogy a végén *egy* legyen úr csak?
 Mondjuk, a hön áhított, tartós népi barátság?
 Szörnyen drukkolok ennek a szent célnak, csak az útja-
 módja olyan... kissé... nos, eléggé „mintha-mohácsos”...

Csíkszentdomokoson, 2026. június 14-én

MÁRTON EVELIN

Ephemeroterra

Én, akit az egy igaz Isten pecsételt meg az anyám méhében, hogy az Ő igazságának hirdetője legyek e siralmas időkben, üdvözetemet és Krisztus békéjét küldöm néktek. Tudjátok már, miképpen büntette meg az Úr a kevélyeket a mohácsi síkon gőgjüekért és bűneikért. Összeomlott hatalmuk, odavesztek, mert nem az Istent, hanem a saját erszényüket imádták. Ti pedig, akik ősidők óta verejtékkel s vérrel művelitek a földet, lánchban és nyomorúságban sínylődtök még mindig, az ő igazuk alatt. Eljött az ideje annak, hogy újra felkeljete, és sereggemmel, mely Isten serege, egyesítve erőitöket, kivívjuk a szabadságunkat! Halljátok szavamat! Ha győzedelmeskedünk, nem fizettek többé kilencedet, és robottal sem tartoztok többé senkinek.
 Zabata, 1527, Szent György havában

1.

Jovan, a Nenad tudta, hogy Szapolyai János, az új magyar király hajtóvadászatot indított ellene, és azt is, hogy ha leveleit valamelyik pópánál vagy kisenemesnél elcsípi, úgy azt azonnal karóba húzzák, de legalább megvakítják. Nemesi bandériumok cirkáltak szerette a Temesközben, az Erdélybe vezető utak és gázlók mentén, és minden gyanús vándort megmotoztak. Mivel a Ferdinándnak szánt leveleket leginkább megvesztegetett csavusok hordozták, azok hiánytalanul eljutottak oda, ahova kellett. Nenad serege időről időre megkapta a szabad portya jogát, azaz a feltétellel, hogy amit összezsabrálnak, azt Zabata várába behordozzák,

és igazságosan elosztják egymás és a várnép között.

Az urak közül leginkább Török Bálint hajkurászta égen-földön, becsületbeli ügyet csinált a kézre kerítéséből, valósággal belesárgult a vérszomjas dühbe, hogy egy senkiházi csak úgy kifüstölte őt Zabata várából. Jovan maga is részt vett egy ilyen akcióban, és remekül szórakozott azon, hogy önmagára vadászik. Soha nem gondolta volna, hogy a hajdúkkal dolgoztató urak kézre keríthetik őt. A zsold sokba fájt nekik a veszített csata után, alig-alig tudták előteremteni, és a hajdúk amúgy sem hűségeseek senkihez, nem szokásuk az ilyesmi.

2.

Jovan nyughatatlan természetet örökölt sajkasi őseitől, de higgadt bölcseséget is szerzett egy olyan kolostorban, ahol sok utazó szállt meg. Uralkodásra termett, és húszas éveinek végére már tekintélyes kémhálózatot épített ki. A sajkasik klánja feltétel nélkül bízott benne, elismerve stratégiai képességeit, illetve azt, hogy Isten által megjelölt ember, akit nem fog az ellenség fegyvere. Kémkedni szeretett a leginkább, burnuszban, csuhában, mikor hogy hozta a sors. A nagy, fekete anyajegy a teste jobb oldalán haladt végig, a homlokától a bokáig, nem volt könnyű elrejteni. Viszont delejes hatású volt, ha megmutatkozott. Aki valaha látta Jovant, az örökre emlékezett rá, mert nem hasonlított senki emberfiára. Könnyű volt elhinni róla azt, amit